

[Aksel Larsen.]

dem som forbitrede Modstandere, naar vi stiller Forslag om, at Fagforeningerne skal gøre noget for de arbejdsløse; men vi agter at fortsætte dette Arbejde alligevel, vi agter at fortsætte det, ikke blot for at søge — skal vi udtrykke os parlamentarisk — at hidføre en anden Overbevisning i Rigsdagen om disse Spørgsmaal, men ogsaa, fordi det Krav om Revision af Socialreformen, om Forværring af Socialreformen, der rejses fra reaktionære Kredse her i Landet, og som jeg ikke har set klart afvist fra Regeringens Side, og det Krav om en ændret Betragtning af Arbejdsløsheden, som Arbejdsgiverforeningen og Industriraadet har fremsat, varsler alvorlige sociale Kampé her i Landet. Det er ganske indlysende, at man i Overklassen mener, at nu er man kommet til et Punkt, hvor man maa normalisere de bestaaende Tilstande med de høje Dividender for Industriherrerne, med de kolossale Fortjenester for Bankerne, med den mægtige Vækst i samtlige Formuer her i Landet; nu maa man normalisere disse Tilstande ved yderligere at systematisere Udbytningen og lægge Byrder paa Arbejderbefolkningen.

Derfor kommer man nu og forlanger en yderligere Forværring af den sociale Lovgivning, og derfor stiller man sig paa det Standpunkt, at der praktisk talt ikke eksisterer Arbejdsløshed her i Landet, eftersom Industriens Aktionærer tjener godt! Stillet over for en saadan Situation er det ganske indlysende, at Fagforeningerne maa mobiliseres til Varetagelse af deres Medlemmers Interesser. Begyndelsen kan passende gøres med Fagforeningernes samlede organisatoriske og aktionsmæssige Kamp for virkelig Vinterhjælp til de arbejdsløse og for Ophevelse af 10 Maaneders og 26 Ugers Bestemmelserne, men naturligvis skal der ikke gøres Holdt, naar man naar disse Resultater, der skal gaas længere frem, det er en simpel Nødvendighed af Hensyn til den danske Arbejderklasses Levevilkaar nu og i Fremtiden.

Ordførelsen for Forslagsstillerne af Lovforslaget under Dagsordenens Punkt 3 (Munch-Petersen): Angaaende Lovforslaget om de sønderjyske Krigsinvaliders indskrænkede Socialministeren sig til at henvise til sine tidligere Udtalelser og erklærede blot her, at han først havde faaet Svaret fra Invalideraadet den 31. Oktober i Fjor. Derved staar i Virkeligheden det Spørgsmaal aabent, som der var rejst Debat om, nemlig om det skyldtes Invalidorganisationen eller Inva-

lidenævnet eller Invalideraadet, at Sagen var blevet syltet i flere Maaneder, som omtalt af Socialministeren ved Finanslovsforlagets Behandling. Jeg maa derfor svare paa de Bemærkninger, Socialministeren ved tidligere Lejligheder har fremsat, idet de jo viser, at Socialministeren principielt vil afvise et Lovforslag som det foreliggende, dette Lovforslag indeholder nemlig Principper, som er i Strid med de gældende. Socialministeren har kaldt de Lovforslag, vi har forelagt, for opportunistiske. Det er rigtigt, at disse Lovforslag ikke indeholder de endelige Krav, vi har, men kun indeholder visse Del-Fordringer, men alligevel bygger de paa et principielt Grundlag, som er i Strid med den gældende Opfattelse og de gældende Love her i Landet. De bygger paa den Opfattelse, at Sagerne angaaende de Folk, der paa en eller anden Maade trænger til Hjælp, ikke skal afgøres i Hemmelighed og uden Offentlighedens Kontrol af Forsamlinger, som er afhængige af Administrationen, men derimod skal afgøres efter bestemte Retningslinier, fastsatte i Lovgivningen. Og naar det som med Hensyn til Invaliderne er nødvendigt i hvert enkelt Tilfælde at træffe en Afgørelse for at kunne fastslaa, hvor høj Invaliditeten er, skal denne Afgørelse træffes af en Forsamling, der har samme Karakter som en Domstol, og som handler under Offentlighedens Kontrol og med Deltagelse fra Invalidernes Side.

Det er derfor, vi har forelagt dette Lovforslag. Det vigtigste Princip i dette Lovforslag er Invalidenævnets nye Sammensætning, idet Lovforslaget jo vil gøre Invalidenævnet fuldkommen uafhængigt af den Administration, der skal udbetale Pengemidlerne, for at Invalidenævnet virkelig uafhængigt kan dømme i de forskellige Sager. Socialministeren har gjort den Indvending — den er ogsaa rejst fra anden Side —, at det vil være fuldkommen forkert at lade Krigsinvaliderne selv faa afgørende Indflydelse paa et saadant Invalidenævns Sammensætning og har paastaet, at det skulde betyde, at Krigsinvaliderne helt kom til at afgøre deres egne Sager, og altsaa vilde afgøre dem ensidigt. Jeg kan aldeles ikke billige dette Synspunkt, idet selve Satserne jo er fastsat i Loven, og Invalidenævnet skal altsaa ikke træffe Afgørelse om selve Satsernes Højde, men udelukkende træffe Afgørelse om, hvorvidt en Mand kan anerkendes som Krigsinvalid, og hvilken Grad hans Invaliditet kan antages at have. Jeg kan ikke se andet, end at Krigsinvaliderne maa være sagkyndige paa dette Omraade, og jeg kan heller ikke se, at